

Karaliai Joana Maks myli kitaip

Meilė šioje istorijoje tarsi žaltvyklė,
viliojanti skaitytoją sekti klaidžiais
nepraeinamais keliais, ir vis dingstanti už
staigių siužeto posūkių.

Lavisa Spell

Karaliai
myli kitaip

Karaliai
Joana
Maks myli
kitaip

Dėkoju

Jolantai Z. už laisvą laiką,

Šarūnui K. už išmintingus patarimus,

Indrei V. už įkvėpimą pokyčiams,

sau už kantrybę,

realybei už viską, kas buvo ir kas bus.

1

Negi nėra daugiau apie ką kalbėti?!

Edvardas apsidairo. Puotautojai vis dar šneka. Trilypio Aljanso karalius Albrechtas šįryt paskelbė, kad jo dukra Adelė tekės už Deimiano. Jaunikis ir pats nustebęs, nes iki šiol nežinojo, kad taip jo velionis tėvas senų seniausiai sutarė su Albrechtu.

Aplink svečiai tiesiog užia – kur gyvens jaunieji? Kada geriausia kelti vestuves? Žinoma, per jaunatį, nes patys suprantate – tada sėkla geriau dygsta, ir šlovingasis Albrechtas greitai turėtų anūką.

– Jau eisiu, – Edvardas taria Deimianui, bet tasai negirdi. Stovi tolėliau prie Adelės. Kažką jai kalba, ir toji juokiasi, tarsi pasaulyje būtų tik jie dviese.

– Kodėl suirzai? Pavydi? – paklausia Rikardas, beveik trejais metais jaunesnis Adelės brolis.

– Žiūrėk savęs, – atšauna Edvardas.

Ar jis pavydi? Kaip gali pavydėti geriausiam draugui, beveik broliui? Princai Edvardas ir Deimianas – velionių karalių Ilijaus ir Arono sūnūs, paimti į Albrechto pilį dar vaikai, tad augo kartu su Adele kaip broliai ir sesuo. Deimianui dvidešimt penkeri. Kaip ir Edvardui ir Adelei.

Deimianui laikas vesti. Ir Edvardui laikas. Tik jis nesuka dėl to galvos, nors dažnai jaučia merginų žvilgsnius. Yra į ką žiūrėti – gražiai nuaugęs. Narsus. Nuolatinis riterių turnyrų nugalėtojas. Bet Edvardas iš pradžių nori ko nors pasiekti, kad būtų gerbiamas jis pats, o ne už tai, kad yra karaliaus Ilijaus sūnus. Adelė gera pora Deimianui. Rami, netgi baili, bet jam tokios žmonos ir reikia, nes ir pats greičiau atsargus nei nutrūktgalviškai drąsus kaip Edvardas.

Princas vėl žvilgteli į Adelę, ji purto galvą kvatodama. Šviesūs plaukai nuvilnija bangomis.

Jeigu išsikraustysi, pasiilgsiu tavo juoko. O tavęs? Ne! Taip...

Kitą dieną Deimianas ir Edvardas patraukia į mugę. Kol Edvardas renkasi durklą, Deimianas apžiūrinėja knygas:

– Galvoju, kokią sužadėtuvių dovaną nupirkti Adelei. Gal knygą apie žvaigždynus? Mes daug kalbame apie skaitytas knygas.

– Ką skaitei apie žvaigždes, pasakoji tu. Ji tik klausosi, – sako Edvardas, – nes vienintelė turi kantrybės klausyti tavo kalbų apie tokius dalykus. Jei ieškai jai dovanos, imk karolių ar žiedą.

– Adelė – ne kokia senė, – netrukus Edvardas įvertina Deimiano pasirinkimą. Tada paima vieną papuošalą nuo pirklio stalo, kitą ir galiausiai ištiesia draugui skaidrų vėrinį iš žalsvų, melsvų ir rausvų akvamarinų.

– Jeigu pirkčiau Adelei, tai tik šitą.

Vyras pažiūri ir linkteli. Taip. Pirks būtent tą.

– Niekada nemaniau, kad rinkti papuošalą taip sudėtinga, – atsidūsta.

– Reikia gerai pažiūrėti į merginą, ir tada matai, koks papuošalas jai tinka.

– Ne visi turintieji akis mato, – juokiasi Deimianas.

– Edvardas daug žiūri į mano seserį, tai žino, kas jai tinka, – priduria balsas už nugaros.

Abu nustebę atsisuka. Neįtarė, kad šalia jau kurį laiką stovėjo Rikardas.

– Ką tu nori pasakyti? – užsiplieskia Edvardas.

– Susitvarkysime ir be tavęs, – Deimianas bando atsikratyti kunigaikščio.

– Neabejoju, – meta Rikardas. – O kodėl suirzo tavo mielas draugas? Tik pasakiau, kad daug žiūri į Adelę.

– Džiaugiuosi, kad žiūri. Vadinasi, ji liks geros rankos, kai manęs nebus. Niekam neleisi nuskriausti mano nuotakos, ar ne? – sako Deimianas, Edvardui ant peties uždėjęs plaštaką ir taip bandydamas jį pristabdyti.

– Neleisiu, bet man atrodo, kad jūs su kariais iš rytų grįšite greičiau nei mes iš šiaurės. Teks rūpintis pačiam, – atšauka Edvardas. Pamatę, kad atėjo žygūnai iš rytų ir šiaurės, abu princai iš karto suprato, ką tai reiškia, – karas. Jie turės išvykti. Ir kvailiui aišku, kad karas šiaurėje bus sunkesnis. Ten patrauks Edvardas. Jis degė noru pasirodyti, sužibėti, o štai Deimianas buvo iš tų, kurie nors ir gerai valdo kalaviją, verčiau renkasi taikų būdą spręsti konfliktus. Princai pažinojo vienas kitą kaip patys save, tad pasidalijo karo frontus broliškai, ir apie tai Edvardas pranešė Albrechtui, nelaukdamas jo nurodymų.

– Tėvas nusprendė, kad Deimianas jos į šiaurę, o tavo kariuomenė – į rytus, – atsainokai taria Rikardas.

– Kodėl taip manai? Aiškiai pasakiau karaliui, kaip pasiskirstėme, – pyksta Edvardas.

– Kas turi akis, žiūri. Kas turi ausis, klauso, – atsako Rikardas. – Mano nuomone, jūsų pasidalijimas teisingas, bet

Albrechtas neleis, kad kas nors būtų sprendžiama jo neatsiklausus.

– Po paraliais, – nusispjauna Edvardas.

– Pritariu, – sako Rikardas ir pasisuka į Deimianą. – Kur radai knygų prekeivį?

Deimianas mosteli ranka, ir kunigaikštis nueina.

– Tas senis visai pasiuto, – pyksta Edvardas.

– Tyliau. Taip kalbėti apie karalių daugiau nei pavojinga.

– Pavojinga, kad josi ten, kur turėjau joti aš, supranti! Mes ne šešiamečiai piemenys, patys galime spręsti. Kiek dar manysime, kad karališkasis tėvas žino geriau?

– Albrechtas pranešė apie vedvybas. Gal tai ženklas, kad atsitrauks nuo šalies valdymo?

– Greičiau šuo pradės kniaukt kaip katė.

– Palaukim. Kai grįšim iš karo žygių, atšoksiu vestuves, pasikalbėsime su karaliumi.

– Gerai. Bet iškart po vestuvių.

– Sese, tikrai tekėsi už Deimiano?

Adelė suglumsta išgirdusi Rikardo klausimą.

– Kodėl klausi? Mes su Deimianu nuo vaikystės gerai sutariame. Buvome pora, nuolat šnekėjomės, kaip ir judu su Edvardu vis kartu, tik jūs ėdate vienas kitą.

– Tikrai nori už jo tekėti?

– Net jeigu sumanyčiau kitaip, žinai mūsų tėvą. Neleis, kad būtų ne taip, kaip jis nori.

– Taip, jeigu norėsi kitaip nei tėvas, tau bus sunku.

– Su juo nepasiginčysi.

– Esame ir mūsų motinos vaikai. Olena buvo septintos kartos karalienė. Mūsų protėviai pripratę sprendimus

priimti patys, o ne akiai paklusti. Todėl vardan motinos atminties neleisk, kad tavo gyvenimą nulemtų kiti.

– Bet aš...

– Visą laiką yra išeitis. Ir ne viena.

Adelė patyli. Rūmuose niekas nemini motinos. Net su Rikardu jie šios temos nejudina. Kodėl jis šiandien apie tai prabilo? Ką nori pasakyti?

– Žinoma, kad tekėsiu už Deimiano. Matei, kokį vėrinį išrinko. Jis supranta, ką mėgstu, geriau nei bet kas kitas. Argi tai nėra geras ženklas?

– Jį išrinko Edvardas, – taria Rikardas ir išeina.

Vakare atėjusi auklė randa Adelę susimąsčiusią, tad bando guosti:

– Gal Rikardas nori supykdyti tave su tėvu? Jam nenau dinga, kad ištekėtum ir susilauktum vaikų.

Adelės brolis Rikardas – aštraus proto ir dar aštresnio liežuviu. Išvaizda jis lyg iš akies trauktas Trilypio Aljanso karalius – tamsiaplaukis ir tamsiabarzdis, pilkai mėlynų akių, bet Albrechtas nuo mažens žvelgė į jį kaip į tuščią vietą. Maža to – neįtraukė į Trilypio Aljanso valdytojo karūnos paveldėtojus, paliko jam tik kunigaikščio, o ne princo titulą. Tai tikriausiai apnuodijo Rikardo charakterį, nes iš pažiūros patrauklus, visada pabrėžtinai išrankiai apsirengęs Albrechto sūnus buvo kaip pasaloje tūnanti gyvatė.

Adelė atsidūsta:

– Paklausiau Deimiano dėl vėrinio. Jį išrinko Edvardas.

– Vėrinys yra tik ant vielos suverti akmenys. Laimingai santuokai reikia daugiau. Svarbiausia, kad žmogus būtų geras, – taria auklė, ir mergina nori ja tikėti.

2

Vedini kariuomenėmis princai išjoja. Adelė ruošiasi vestuvėms – siuvinėja kraitį. Laikas bėga lėtai, o paskui sustingsta lyg užšalęs vanduo. Princesė siuvinėja, kol iškausta akys, ji pavargsta sėdėti. Kaskart sau sako: „Kai šita gėlių linija pasieks kitą staltiesės kraštą, Deimianas grįš.“ Negrįžta. Nors skrynioje jau sukrauta daug siuvinėtų staltiesių, apklotų, užvalkalų.

Vieną dieną bandant įtempti audinį medinio lankelio rėmas skyla.

– Užsakysim naują. Ryt ryte jau bus, – siūlo auklė.

Princesė atsako:

– Paimsiu senąjį lankelį iš palėpės.

Nelaukia, kol ateis tarnaitė ir suras. Eis pati. Nekenčia žodžio „laukti“. Palėpėje tamsu, bet akys tuoj apsipranta. Pro čerpių plyšius šen bei ten skverbiasi šviesa. Princesė greit suranda senuosius siuvinėjimo rėmus. Jau liptų žemyn, bet dėmesį patraukia skrynčia, ant kurios krintantys saulės spinduliai suformavo savotišką šviečiantį kryžių. Adelė staiga prisimena. *Taip. Po saulės kryžium.*

Būtent ten vaikystėje buvo jos slėptuvė. Princesė pastumia skrynčią į šalį ir iš lėto judindama lentas ištraukia vieną jų. Jos

turtas. Mergina žarsto mažmožius, kažko ieškodama. Rado. Pailgas pilkai rudas akmuo su skylute, kuri galima kabinti ant virvelės.

Kai Adelei buvo kokie dvylika metų, jie su Edvardu žaisdami rado šį akmenį, vadinamą dievų pirštu ar dievų strėle, ir susiginčijo, kieno jis. Adelė pačiupusi jį bėgo kiek kojos neša, bet Edvardas pasivijo ir stipriai suspaudė ranką – „Atiduok“. Mergaitė neiškentusi pravėrė delną, pratrūko ašaromis ir riktelėjo: „Šitas akmuo yra mano mamos!“ „Melagė“, – iš pradžių pagalvojo berniukas, o paskui įsiklausė – tokį nuo blogos akies saugantį akmenį turėjo jos mama, nešiojo jį ant rankos greta sidabrinių karulių.

Edvardas staiga suvokė – kai karalius Albrechtas paėmė jį ir Deimianą į savo pilį, aiškindamas, kad jo pareiga rūpintis velionių karalių sūnumis, nes jie trise su Ilijum ir Aronu suvieniję savo žemes sukūrė Trilypį Aljansą, berniukų motinoms buvo leista matyti savo sūnus tik kartą metuose. Tos dienos buvo tokios trumpos. Edvardas žinojo, kad net jeigu jiedu su Luiza kambaryje vieni, juos stebi ir klauso šnipai, tad nesiskųsdavo. Motina, ko gero, irgi tai žinojo. Jie nutylėdavo tai, kas galėtų nepatikti Albrechtui, bet vis tiek pasidalydavo tuo, ką supranta tik jiedu. Edvardas kaskart, motinai išėjus pro duris, jausdavo, kad ji paliko kažką nematoma, kas neleidžia pamiršti svarbių dalykų. Visų pirma, kad jo tėvas – karalius Ilijus, o ne Albrechtas, kaip kad skelbė Didžiojo Trilypio Aljanso protokolas. Adelė turėjo tik žiaurų tėvą ir motiną, kuri numirė, bet apie kurią niekas negali nė prasižioti. Taip, jai laimę nešančio akmens reikėjo labiau.

Edvardas be žodžių ištiesė dievų strėlę. Mergaitė nudžiugo, ir jis suprato iki šiol neregėjęs jos tokios švytinčios laime.

– Kur akmuo? – paklausė Deimianas, kai jiedu grįžo.

– Daviau Adelei, – atsakė princas. – Pasaugoti.

– Ilgam? – neatlyžo Rikardas, nužvelgęs seserį.

– Iki mirties, – tarė Adelė.

– Ilgam, – tepasakė Deimianas.

Edvardas dar žvilgtelėjo į princesę. Ar pamatys laimingiausio pasaulyje žmogaus veidą? Adelė vėl buvo nudelbusi akis. Slėpėsi. Bet princas jautėsi ramus. Žinojo, kad jo mama buvo teisi – dievų strėlė tikrai neša laimę.

Suradus akmenį, Adelės viduje tarsi kas atgyja. Siuvinėdama ji nebeskuba. Mintys vaikšto po prisiminimus.

– Kodėl mirė mano mama? – vieną dieną pasako jos lūpos.

Auklė apsidairo. Jos vienos. Bet čia kiekvienas užkaboris turi ausis ir akis.

– Tyliau, – šnibžda ji. Vėl apsidairo. – Juk žinai, kad apie tai nekalbama.

– Kodėl visi ją pamiršo? Juk ji karalienė.

– Pasakysiu, ką žinau, kad nurimtum. Nes jei pradėsi klausinėti kitų, prisišauksime bėdą. Bet pažadėk, kad daugiau niekada su niekuo apie tai nekalbėsi.

Adelė žiūri į senąją moterį. Jos vardas Jana, bet niekas jos kitaip nei aukle nevadina. Ji buvo ir jos motinos auklė. Olenai mirus Albrechtas įsakė, kad viskas, kas bent kiek susiję su žmona, išnyktų. Drabužiai, papuošalai, žirgai. Tarnai ir tarnaitės. Jana liko, nes vienintelė gebėjo nuraminti verkiančią Adelę.

„Jei nesusivaldysi, pražudysi savo dukrą, kaip jau pražudei manąją“, – tąkart Albrechtą perspėjo Olenos motina senoji karalienė Tereza. Ji buvo viena iš nedaugelio, karaliui sakiusių, ką galvoja, ir nebijančių dėl to netekti gyvybės. Tas sakiny s privertė Albrechtą pakeisti savo nuomonę. Jana liko pilyje.

– Niekas tiksliai nežino, kas atsitiko. Tavo tėvas dievino Oleną, nes ji buvo tokia ypatinga. Ji irgi jį mylėjo. Gimei tu. Viskas buvo kaip pasakoje. Tik tada dievai, ko gero, supyko ant Albrechto giminės. Mirė jo brolio dvynio Patricijaus žmona ir ką tik gimę dvynukai. Albrechtas grįžo iš medžio-klės ir tapo lyg apkerėtas – supyko ant Olenos. Ji turėjo išsikraustyti į kitą flygelį. Netgi netrukus paaiškėjusi naujiena, kad karalienė laukiasi, nesuminkštino jo širdies. Karaliaus įsakymu ji išvažiavo pas savo motiną, ten ir gimė Rikardas. Tada kažkodėl grįžo. Netrukus per Didžiąją vandenų deivės šventę karalienė kartu su kitomis moterimis užlipo į kalno viršų išberti gėlių į krioklį. Ji stovėjo ant krašto ir staiga...

– Mama nuskrido į dangų, – užbaigia Adelė. Ji prisimena tą vaizdą. Gaudžia ragai, trata būgnai. Moterys beria gėles į vandenį. Jos krinta žemyn. Olena pakelia rankas ir skrenda.

– Tu buvai maža, negali prisiminti, kas atsitiko.

– Aš prisimenu.

– Ne... Olena nušoko nuo skardžio į krioklį.

– Mano mama nenusižudė. Ji išskrido, – pakartoja Adelė. Auklė pagaliau pažvelgia jai tiesiai į akis.

– Niekas nežino, kas tiksliai atsitiko. Kitos moterys sakė nė nepastebėjusios, kad karalienė ėjo kartu. Žmonės kalbėjo, kad gal ji nenusižudė. Gal ją nustūmė. Bet žinau viena – ji išėjo ten, kur jos širdis jautėsi laisva.

– Ji paliko mane ir Rikardą, – tramdydama ašaras sušnibžda princesė.

– Jūsų motina mylėjo jus. Ji nepaliko jūsų, tik išėjo. Ji visada šalia.

Prie atviro lango nusileidžia balandis ir snapu cvakteli į stiklą. Princesė krūpteli.

– Matai, ji tikrai visada šalia, tik reikia mokėti pastebėti, – sako auklė.

– Bet kodėl? – merginos skruostu jau bėga ašaros.

– Ššš... Mes ne viską žinome. Albrechtas pyksta. Nežinau, kuo buvo nepatenkintas iš pradžių, bet paskui užsirūstino, kad ji ištrūko iš šitos pilies be jo leidimo. Pykstantis karalius labai pavojingas, todėl nediršk daugiau apie tai klausinėti.

– Nebijok, – susitvardžiusi sako Adelė. Staiga ji prisimena Rikardo žodžius: „Olena yra septintos kartos karalienė.“ Adelė – jos dukra. Ji nusišypso.

Auklė taip pat nusišypso, nubraukdama graudulio ašarą. Princesei išėjus, Jana sunkiai atsidūsta. Papasakojo. Dabar Adelė žino, bet dar ne viską. Taip bus saugiau.

3

Pasikalbėjusi apie motiną, Adelė kurį laiką siuvinėdama galvoja apie ją, o kartą auklei patiki kitą savo rūpestį: kas bus, kai susituokus reikės pirmą naktį su Deimianu sugulti į vieną lovą?

Auklė jau keliskart aiškino, ką daryti, bet princesei neramu. Ji menėje matė įkaušusius vyrus, grabinėjančius tarnaites. Ji žino, kad kartais garbingi pilies svečiai eina su karaliaus atsiųstom merginom į kambarį, iš jo paskui girdėti keisti garsai. Ištekėjusi Adelė irgi turės tai daryti? Ji nenori. Bijo. Taip auklė tegul ir pasako tėvui. Jana tyli. Princesė supranta, kad niekas karaliui neperduos tokių žodžių, net ji pati jų neištars.

Vieną dieną auklė praneša, kad ateis žmogus, kuris Adelei viską papasakos.

– Kas jis? – smalsiai klausia princesė.

Auklė atsargiai dėstydamą žodžius taria:

– Tai moteris, kuri leidžia, kad vyrai galėtų ant jos atsigulti. Ji darė tai daug kartų.

Kad tai viena iš geidžiamiausių moterų, kurias karalius kaip geriausią dovaną ar malonės ženklą siunčia Pilkųjų kalnų pilyje besilankantiems svečiams, Jana nutyli.

Kitą vakarą princesė įeina į savo kambarį, o ten sėdi Odelija, kiek virš trisdešimties metų moteris, šalia pasidėjusi apsiaustą su gobtuvu – niekas neturėjo matyti, kad ji atėjo. Auklė tarusi, kad pasaugos duris, tyliai jas užveria ir pasuka raktą iš kitos pusės.

Adelė smalsiai nužiūrinėja viešnią. Ši nesidrovėdama taria:

– Princesė pakvietė mane, nes nori kažką sužinoti.

– Taip... Kaip nebijai, kai vyras atsigula ant tavęs?

– Baisu tik tada, kai vyras to nori, o tu – ne. Baisu, kai vyras yra šlykštus ar girtas.

Pamačiusi, kad princesė įsitempia, moteris pakeičia toną:

– Bet gali būti ir kitaip. Gali būti labai gera. Taip gera, kad nori dar ir dar.

– Negali būti.

– Galiu parodyti, – Odelija prieina arčiau.

– Gerai... – sutinka Adelė, nors viduje įsitempia kaip styga. Moteris, ko gero, tai jaučia, nes iš pradžių į taurę įpila vyno ir ištiesia princesei. Toji gurkšteli. Ji nepratusi, bet geria. Baisu to, ką išgirs. Padėjusi taurę ant stalo vėl pažvelgia į Odeliją. Ši kalba. Ir (o dievai!) iš lėto sagsto jos drabužius, liečia. Adelei darosi karšta. Bet ne nuo vyno. Ar tai, kad nekaltybę savo vyrui privalanti saugoti karaliaus dukra patiria tai su moterimi, yra nusikaltimas, už kurį jai nukirs galvą, princesė nespėja susimąstyti. Jos kūnas sąla, o minčių nebelieka.

– Jeigu taip būna, kai vyras atsigula ant moters, kodėl visi kalba apie baisius dalykus? – viskam pasibaigus paklausia Adelė.

– Todėl, kad tai, ką rodžiau, vyksta, kai vyras ir moteris myli vienas kitą. Tada jie nori būti švelnūs, jiems malonu kartu. Kai yra meilė, kūnas pats parodo, ką daryti. Kur ir kaip liesti. Kai myli, esi drąsus.

– O jeigu nemyli?

– Tada bus sunku, – liūdnai nusišypso Odelija. – Karaliai myli kitaip. Princesės negali rinktis, už ko tekėti. Todėl priima, kas skirta, o kad būtų malonu, susiranda ką nors kita. Kad ir patarnautoją, kuris rytais atneša vandens.

– Už neištikimybę baudžiama mirtimi, – sausai taria Adelė.

– Gyvenimas be mylimo žmogaus kartais blogiau nei mirtis.

Adelė neatsako, tik švelniai krepštelė duris. Išgirdusi ženklą, grįžta auklė ir išlydi Odeliją. Princesė ilgai vartosi lovoje, užmigti sunku. Tai, ką patyrė, yra kone nuostabiausias dalykas pasaulyje. Viešnia pasakė – taip būna tarp mylinčių žmonių. Viskas jai bus gerai – jie su Deimianu myli vienas kitą. Tikrai myli. Adelė užmiega ramia širdimi.

Sapnuoja, kad kažkoks vyras nori atrišti suknelės raištelius, o ji juokdamasi bando ištrūkti, bet delsia, leisdama, kad jam pavyktų. Pabudusi princesė mėgaujasi sapno nuotrupų prisiminimais. Staiga iškyla sapne regėto vyro veidas. Tai nebuvo Deimianas.

Adelei siuvinėjant didįjį jaunavedžių lovos apklotą, įbėga uždususi tarnaitė:

– Grįžta!

Princesė greičiau nei tarnaitės atsiduria ant pilies kuoro, stebi, kas įjoja pro vartus.

– Kas grįžo? Deimianas ar Edvardas? – paklausia ji Rikardo, karštligiškai bandydama sumaištyje suprasti, kuri armija pasirodė. Abu princai šviesiaplaukiai, tad iš taip toli neatpažinsi.

– O kurio lauki? – atsako šis.

Grįžęs Edvardas miega kone iki pietų. Tada lipa žemyn į mažąjį valgomąjį, kuriame visados valgydavo su Deimianu. Ranka jau liečia duris, kad atidarytų, bet išgirsta Adelės balsą. Princas akimirksnį sustingsta, apsisuka ir grįžta atgal. Valgys savo kambaryje. Peržiūri gautus laiškus, dėmesingai tyrinėdamas, ar siuntėjo antspaudas sveikas. Kaip ir reikėjo tikėtis, visi laišškai jau buvo atidaryti. Įdomu, tai Albrechto ar Rikardo pakalikų darbas?

Staiga princas susizgrimba, kad po pietų karalius sakė norėsiantis plačiau išgirsti apie karą rytuose. Edvardas turi ką pasakyti. Tik kad Albrechtas bent kartą jo paklausytų.

Palipęs pusę aukšto sraigtiniais laiptais žemyn, vyras mato, kaip du tarnai ginčijasi, katras kaltas, kad nešama medinė spinta užstrigo ir užtvėrė praėjimą. Tad jis grįžta atgal ir pasuka kitu keliu – laipteliai aukštyn, tada koridorius, posūkis, koridorius su arkomis ir jo gale vėl laiptai žemyn.

Pasukęs į antrąjį koridorių pastebi, kad prie vienos arkos sėdi Adelė ir siuvinėja. Princas mieliausiai praeitų pro ją nepastebėtas. Verčiau Deimianas būtų grįžęs pirmas. Juk Adelė, ko gero, jo taip laukė. O grįžo jis, Edvardas. Grįžo ir visai nenori matyti Albrechto dukros. Praėjo pusmetis nuo to karto, kai regėjo ją paskutinį kartą. Karas rytuose užėmė jo mintis, išstumdamas keistą nepasitenkinimą, kuris kilo išgirdus apie Deimiano ir Adelės sužadėtuves.

Po princo kojomis sutrupa nuskilusio mūro gabaliukas. Princesė pakelia galvą ir nusišypso. Vyras kiek sutrinka. Ko šypsosi, juk jis ne Deimianas, tad nusuka žvilgsnį šalin. Mergina prabyla pirmoji. Balsas toks saldžiai lipnus, kad skverbdamasis gilyn neleidžia eiti toliau. Ji kalba ir kalba. Nusijuokia. Visą laiką Adelė nesustodama siuvinėja baltu šilku, pirštai laiko mikliai nardančią adatą. Edvardas minyose nusistebi tuo, kaip ji sugeba siuvinėti, kalbėti, juoktis ir dar spėsti nuodingus žabangus, kurie paralyžiuoja žmogų prieš jo valią. Adelė kažko klausia, princas atsako, nudelbęs žvilgsnį. Išgirdęs juoką visgi pakelia akis. Kaklas, ant kurio kabo jo išrinktas vėrinys. Ausies spenelis. Skruostas. Lūpos, kurios šiandien tiek daug kalba. Staiga tos lūpos susiraukia ir pro jas išsprūsta:

– Oi.

Edvardas nesivaldęs pažvelgia į Adelę ir judviejų akys susitinka. Akimirksniui, bet to užtenka. Jį negrįžtamai užnuodijo.

Mergina žiūri į savo ranką – taip, įsidūrė labai nevykusiai. Prieš savaitę pirštą įsikirpo didžiosiomis žirkklėmis. Žaizda jau spėjo užsitraukti, Adelė vėl galėjo siuvinėti, o dabar per neapdairumą bakstelėjo ir nudrėskė šašą. Kraujas sruvo taip stipriai, kaip tąkart įsikirpus. Princesė įkiša pirštą į burną, nulaižo kraują, bet tai negelbsti.

Mergina kiek sutrikusi. Eitų aprišti piršto, bet nenori palikti Edvardo. Ieškojo progos jį pamatyti. Norėjo paklausti, kodėl tąkart atidavė jai akmeninę dievų strėlę. Kodėl buvo keistai švelnus, o kartais jos tarsi tyčia vengdavo? Kodėl laikėsi atokiai, bet ji dažnai jausdavo jo žvilgsnį? Daugybė

smulkmenų, kurias regėjo ir juto, bet niekada nepaklausė, kodėl. Per ilgas valandas siuvinėjant sukaupė drąsos pokalbiui. Nes kai ištekės už Deimiano, tie klausimai amžinai trukdys lyg į batą įkričius akmenukas. Todėl ji stovės čia, tegul kraujas bėga. Adelė ištiesia ranką į šalį. Svarbu ne ant siuvinio ir ne ant jos rūbų.

Edvardas išpeša savo marškinius iš už diržo. Akimirksnį suboluoja nuogas kūnas.

– Duokš čia, – priglaudžia pirštą prie audinio. – Mano marškiniai prie kraujo pratę.

– Nemanau.

– Kodėl?

– Nes čia mano kraujas, – Adelė pažiūri jam tiesiai į akis.

Koridoriuje už posūkio pasigirsta žingsniai. Princas atsi-
gręžia. Mergina padeda siuvinį ant suoliuko ir neatsisveiki-
nusi pradingsta.

Kai Edvardas įeina į menę, karvedžiai jau susirinkę. Albrechtas kaip visada užsispyręs ir nenori klausyti, ką sako kiti, ypač princas. Jis niršta. Vienas iš karvedžių uždeda ranką jam ant peties. Edvardas supranta. Leisk karaliui kalbėti, nieko nepakeisi, tad jis nutyla, nors viduje jaučia, kaip priešgyniauti skatinantys žodžiai kaupiasi lyg ledo lyčių sangrūda ir pavojingai braška tiltą laikantys poliai.

Albrechtui išėjus, atokiau stovėjęs Rikardas jam taria:

– Girdėjau, ką sakei. Tu teisus. Kai tapsiu karaliumi, būsi mano karo vadas ir patarėjas.

– Ačiū. Aš pats tapsiu karaliumi, – atšauna princas.

Tegul Rikardas paspringsta. Ir Albrechtas. Jis sulauks Deimiano, primins tai, apie ką kalbėjo prieš išjodamas į karą: atėjo laikas jiems valdyti jungtinę karalystę.

Šitos mintys užima princo galvą, išstumdamos susitikimą su Adele, bet kitą rytą pakirdęs iš miego pirmiausia pagalvoja apie ją.

Edvardas vėl pyksta. Šįkart ant savęs. Kad leido sau kalbėti su Albrechto dukra. „Juk nieko neįvyko, – sako viena jo dalis, – tu bandei sustabdyti kraujavimą.“ Drauge supranta, kad taip žiūrėti į geriausio draugo nuotaką negalima. Baisiausia, kad geriausio draugo nuotaka neturėtų taip žiūrėti į jį. Toji mintis dar labiau viską sujaukia.

Lipdamas laiptais pamato, kad spinta tebestovi užtvėrusi praėjimą, o šalia – jau būrys tarnų, besiginčijančių, ką daryti. Edvardas įtaria, kad eidamas tuo pačiu keliu kaip vakar, greičiausiai sutiks Adelę. Iš pradžių sulėtina žingsnį, po akimirkos žengia ryžtingai.

Jeigu vėl į mane žiūrėsi, nutrauksiu tuos žabangus. Pasakysiu ką nors ir suprasi, jog nereikia daugiau ten sėdėti. Niekada daugiau nereikia su manimi kalbėtis. Lauk grįžtančio Deimiano, tekėk už jo ir kraustykis iš čia, pradink iš mano gyvenimo.

Todėl jis eina tvirtai žinodamas, kas bus. Vos atpažinęs, kad ant suoliuko sėdinti žmogysta yra Adelė, pajunta, kaip kojos iš lėto limpa į burtą. Jiedu vėl kalbasi. Tiksliau, kalba ji. Princas stovi šalia sulaukęs kvapą, kad tik neįkvėptų per daug nuodo ir akies krašteliu mato Adelės ranką. Kaip ji pasitaiso plaukus, kuriuose pasiklysta jo mintys.

Ir taip kas rytą. Vakare prisiekia daugiau neisiąs ten, nematysiąs jos. Tarnai jau seniai išgabeno spintą. Jis galėtų

vaikščioti pro ten, bet kojos pačios neša į skliautuotąjį koridorių. Jeigu kurią dieną Adelė ten nesėdi, Edvardo nuotaika subjūra. „Gal atprasiu, kaip atpratunami šunys?“ – žada sau. Ištvėria porą dienų, bet tada ilgai lūkuriuoja valgomajame, kol ji ateis valgyti. Ne, nepersimeta nė žodžiu. Sėdi kiekvienas savame stalo gale. Kalba su kitais. Edvardui to užtenka. Svarbiausia, kad ji būtų kur nors greta.

Adelės suknelė tuoktuvėms baigta. Siuvėjas džiaugiasi, o princesė liūdi. Ir žino, kodėl.

– Tėti, – pasako vieną dieną Albrechtui. Tas „tėti“ primena vaikystę, kai viskas buvo daug paprasčiau nei dabar, – aš galvojau apie tuoktuves. Turėsiu pasižadėti, kad būsiu su Deimianu visą gyvenimą. – Čia ji turėjo pasakyti žodžius, kurie taip ilgai degina burną, mintis, kūną ir visą jos esybę – „aš nenoriu tekėti už jo, nes myliu Edvardą“. Tas sakinyš gyvas jos viduje. Jai atrodo, kad visi tai mato, nors ji ir slepia.

Tik Albrechtas toks kaip visada. Adelė žinojo. Vis tiek norėjo pabandyti. Juk jos motina buvo septintos kartos karalienė. Tėvas tokia gilia istorija pasigirti negalėjo. Jo senelis tebuvo pilies valdininkas, vedęs vieną iš tos pilies valdovo dukterų. Netikėtai kitiems paveldėtojams išmirus nuo maro, staiga tapo valdovu. Albrechtas, žinoma, puikus karalius – paveldėjo savo senelio ir tėvo ūkiškumą. Visgi daugelis jam neatleido, kad jis nėra tikros (suprask, „senos“) karalių giminės atstovas. Albrechtas nuo vaikystės tai jausdamas kaip užkeiktas kovojo, norėdamas įrodyti, kad yra tikras karalius.

– Albrechto giminė niekada nelaužo duoto žodžio, –
rėžia jis. Ir viskas. Žodžiai užšąla Adelės gerklėje, o ausyse
skamba tai, ką pasakė auklė: „Karalius negali pakesti, kai
jam nepaklūsta. Ypač moterys.“

Po poros dienų žinianešys praneša, kad iš šiaurės jau
grįžta kariuomenė. Adelės širdis pradeda plakti dar nera-
miau. Gal pasikalbėti su Deimianu? Tik ką tai duos?

– Ką man daryti? – verkia ji į pagalvę kiekvieną vakarą. –
Su tėvu kalbėtis beviltiška. Kažkas turi atsitikti, – karštl-
giškai svarsto ji. – Kažkas, kas viską pakeistų.

Ir tas kažkas atsitinka.

Sudomino? Pirkite knygą
KARALIAI MYLI KITAIP
ir mėgaukitės istorija iki pabaigos.

Autorės valia atsiduriame fantastinėje, bet ir labai tikroviškoje karalystėje, kupinoje tarpusavio kovų, paslapčių, intrigų ir magijos. Herojams teks patirti aistrą ir išdavystę, kalėjimą ir žaizdas, mirtį ir viską nugalinčią meilę.

Irena Buivydaite

Romanas priverčia pamiršti kasdienes rūpesčius ir lyg vėtra įtraukia į herojų kovas dėl meilės, karūnos, taikos ir laisvės.

Jolita Herlyn

Dėl meilės, skirtingai nei dėl karūnos, klaista nepakovosi.

Princas Edvardas įsimyli Adelę, dėl jo galvą pametusių geriausio draugo nuotaką. Jos tėvas despotiškasis karalius Albrechtas nekencia princo.

Albrechto sūnus Rikardas dega vieninteliu noru – kad atšiaurus tėvas įtrauktų jį į karūnos paveldėtojų sąrašą. Tėvas sutinka tai padaryti, jeigu intrigomis garsėjantis sūnus jo mirtino priešų Lyros karaliaus dukrą Lyją supirš su Edvardu. Netikėtai Rikardas supranta, kad pats geidžia karalaitės.

Gražuolė Lyja atstumia visus jaunikius, kurių siūloma kariuomenė ar turtai padėtų laimėti ilgamečius karus. Ji tiki pranašyste, jog pati yra Lyros gelbėtoja, o jai padės Žaibo Žmogus, už kurio ir ištekės. Tačiau kas yra Žaibo Žmogus? Tiksliau tariant, kuris iš jų yra tikrasis?

Herojai nuolat priversti rinktis, paklusti šaltam protui ir pareigai ar visgi klausyti širdies. Juk jeigu karaliai negali tuoktis iš meilės, ką jie apskritai gali?

**Joana
Maks**

Dievina kavos kvapą, bet geria tik arbatą. Savo knygose vengia ilgų aprašymų ir nelaimingos pabaigos.

PASIDALINK,
KAD SKAITAI

e knyga

www.svajoniuknygos.lt

9 786090 308684

www.facebook.com/svajoniuknygos